

Bu Ne Dersen

– Lütuf VELİ · 01 Temmuz 2011

Tüm şiirlerimde hüzün vardı elem bir de.
Ölümü resmettim betimlerde, imgelerde.
Bazan bir yaprağın sessizce düşüşünde.
Bazan uçamayan bir kuşçağızın yürek atışında.
İllaki güneşin usul usul batışında...

KELİMELER AĞLADI BENİM ÇÜN BENİM YERİME.

Mısralarda bir savrukluk, rüzgarda kalmışcasına.
Kimi zaman kafiyelerde aradım huzuru.
Kimi zaman isyan etti uyumsuz heceler.
Tek dostum elimdeki rakım ve sığındığım geceler.

Ölümü anlattım en güzel yerinde ömrün,
Tukaka edilmişliğinde aruzun kifayetsizliği.
Yunustum doğruyu ararken bir ormanda.
Heceler yetişti Kasımların kahpeliğine.
Sigaya çekilmek de varmış bir iğne deliğinde.

Körlüğüm tuttu kefareti öderim berduşluğun.
Körün oğluyum şimdi bolu dağında söylenir menakıp.
Osmanlıya kafa tutarım Dadalca ölümlerim.
Ozanlık bu olsa gerek söyler ahvalimi kilimlerim.
Öldüler şiir için benden önce alimlerim.

Tasavvufta dedim ilmi islami bir de yaratılışın sırrını.
Dünde bugünü, yokta varı bir de yarını.
Bir kemanın ağlayışında aşığın efkarını.
Hele ki gülüyorsa şair dinledim, Nedim şarkılarını.
Bazan çöldeydim susuzluğum düştü aklıma fuzuli...

Şimdilerde bir başka rengim,
Kah senli yarınlarda bedelsiz ölümlerim.
Kah şiiratin mekanında nedensiz ölümlerim.
İki telli yarenlerde kaybolur kanatlarım.
Ölümsüz değil gayrı menakıpta atlarım.